

Mees vastas: „Minna ei kule nüüd tule egga tormi heält, minna kulen üksi fedda, kuid a wae sed inimised küssendawad. Sesamma suur Summal, kes mind ni mitto-korda on kes merre peäl hoidnud, se woib ka tänapääw mo wäggen saatja olla. Ja kui ma uppun merredse, siis Jõsa taewas wõttab teie eest murret piddada. Summalaga, naene, lapsed!“

Ustus sure lootisiko sisse. Kolm head waprät rannameest temmaga. Sõuawad keigest ihho jõnust ja wäest: ei ühtegi, kõrged laened pillawad lootisiko ikka jälle taggasi ranna äre! —

Nelli korda katsusid ueste tormi wasto sõddida; keif muido! Piddid ümberpöörma.

Lootisiko üllem lähheb omma maia pole, märgi ridid wahhetama. Ustus tuppä:

praego naene, lapsed istuwad märja silmadega lõuna sõgi laua äres.

Naene panni käd mehhe kaela ümber, pallus: „Oh kallis mehheke, sõ ommeti wel enne üks kord meiega, ja kinnita enast: sa olled jo surmani wässinuud!“

Mees vastas: „Armas abbikasa, mõtle nende häddaliste peäle, minnut polle nüüd mitte rega sõgi peäle mõelda. — Sõge teie rahhokult, agga se olgo minno roog, et ma püan neid wae sid surma hädda käest peädta!“

Temma panni rutto kuuwad rided selga, pallus kambri sõ pöswili maas ühhe Jõsa meie, ja jättis Summalaga. Ruttas lootisiko jure taggasi merre ääre, ja hüdis kindla heälega meeste wasto: „Lähheme agga jälle Summala nimmel!“